

Sermó del Coremer

23 de març de 2013, dissabte del Ram
Convent de Sant Vicenç Ferrer, Manacor

Benvolguts germans i germanes,

Quan se me proposà dirigir-vos unes paraules aquest dia, començant la Setmana més important de l'any per al cristià, la meva primera reacció va ser dir no a aquells que em feren aquesta comanda. La meva negativa no estava motivada per fer un menyspreu a aquells que me poguéssiu escoltar, sinó que la causa del meu "no" no és altra que me sent molt limitat, ja que sempre he cregut que no he estat agraciat amb el do de la paraula, per la qual cosa pens que no som el més indicat per poder expressar de manera clara i descriptiva el que ha de significar per a tots nosaltres aquests dies Sants, fonament de la nostra fe cristiana. Déu m'ha dotat d'altres qualitats però no ha volgut fer-me aquesta gràcia i m'ha negat el difícil art de l'oratoría, per la qual cosa la meva reflexió d'avui vespre no pretén ésser un gran sermó quaresmal-pasqual sinó una senzilla manifestació i expressió d'una experiència i una fe que m'inculcaren els meus estimats pares al llarg de la meva infantesa i joventut. Senzillament vull compartir amb tots vosaltres la vivència d'uns valors per a mi imprescindibles que neixen del mateix Déu, manifestats en el seu fill Jesús; uns valors fonamentals que tants

homes i dones han intentat viure en tots els llocs del món durant aquests darrers dos mil anys.

Així mateix, els qui em coneixeu sabeu que no som home de llargues converses, sinó que més bé el "silenci" sol ésser el meu principal canal de comunicació. El "silenci" tan absent en el nostre temps, el "silenci" el mitjà de comunicació que usa Déu per manifestar-se. Déu – Pare se'ns revela de manera clara quan som capaços de callar i deixam que gravi al nostre cor la seva PARAULA.

El silenci: per uns comunicació perfecta; per altres covardia a l'hora de manifestar les pròpies idees; per alguns postura còmoda per evitar el compromís. I per una gran multitud silenciosa expressió de la injustícia d'aquest món que fa callar al qui pateix per no sentir-se culpable.

Fa quaranta dies escoltàvem en el silenci del desert com el poble escollit cridava a l'hora "llibertat" i no a l'esclavitud. Però també en aquest silenci se sentia la veu d'aquells que volien tornar a Egipte a la comoditat del no haver de prendre decisions. En el silenci del desert el poble escollit era temptat a tornar enrere, però Moisès cridà NO! I Moisès deixa parlar a Déu

en el silenci de la muntanya i grava en aquelles pedres i al seu cor el gran ensenyament que és l'únic vàlid: "Estima Yahvè per damunt de tot i al pròxim com a tu mateix".

Fa quaranta dies escoltàvem en el silenci del desert la veu del temptador que reclamava la nostra atenció. I també sentíem la veu de Jesús el de Natzaret que va cridar NO! ... No només de pa viu l'home, sinó de tota paraula que surt de la boca de Déu.

Estima Déu, estima els altres ... quina gran lliçó ens dona aquell home, el natzarè fill d'home i fill de Déu. Lliçó que assoleix la màxima expressió en el silenci de Getsemaní, en el terrible silenci del Calvari i de manera especial en el silenci esperançat del Sepulcre. Un silenci que comença amb grans crits d'alegria aquell Diumenge quan la multitud exclama al qui ve en nom del Senyor HOSANNA! Beneït el qui ve! El qui ve per entregar-se muntat en un aset, el qui ve per donar la vida en rescat per tots. Crist d'alegria que es van apagant, crits d'alegria que desapareixen aquell Dijous quan Jesús va convidar a sopar als seus amics. En el silenci del Darrer Sopar se sent la veu de l'enviat: preniu, menjau, preniu, beveu, SOM JO. I en el silenci del vespre els renta els peus per recordar-nos que hem vingut a Servir i recordar-nos altra cop les paraules de Déu a la muntanya del Sinai: ESTIMAU! a Déu i als altres. Ningú té

amor més gran que el que dona la vida pels seus semblants. Comprenem el que diu Jesús? Comprenem el que fa? Comprenem que cada vegada que compartim el pa i menjam el Crist ho feim amb el compromís de voler viure com Ell va viure? Comprenem què vol dir donar la vida pels altres? Entenem la paraula servir?

I a les oliveres continua el silenci. I novament parla el Fill: es faci la vostra voluntat, que es compleixi la vostra Paraula. Pregària dolorosa i agònica del Natzarè però confortat amb l'acceptació incondicional de la voluntat del Pare.

I es va rompre aquell silenci i l'harmonia. Com tantes vegades el crit traïdor del qui vol fer callar l'innocent, del qui vol condemnar injustament el Just. Per què intentam sempre fer callar la veu del qui no té veu?

Quan l'innocent calla davant la condemna nosaltres no ens podem rentar les mans, hem de ser capaços de denunciar la injustícia. Hem d'alçar la veu per expressar que volem ser veu dels sense veu, per intentar, al manco intentar, tornar la dignitat a tants d'innocents que hem condemnat.

Però també hem d'acceptar que malgrat aixequem la veu, tornarà el silenci, com va tornar aquell capvespre al Calvari. I un silenci dramàtic, el silenci fins i tot de Déu: "Pare me sent abandonat". I Jesús mor, i en el silenci de la mort apareix l'ànima caritativa

del que vol al manco sentir-se aprop del qui ha patit; una ànima caritativa que diposita el cos del Senyor en el Sepulcre ... I aquí sí que ja tot és silenci, un silenci terrible. Un silenci dels qui pensen que no ha valgut la pena, que tot és en va, que no cal comprometre's, que no serveix de res lluitar per millorar.

Però en el silenci del Sepulcre ja es comencen a sentir els crits d'aquells que no han perdut l'esperança. I se sent el gran missatge de la matinada de PASQUA: "No cerqueu entre els morts el qui és viu! No és aquí. Déu li ha donat la VIDA! La VIDA ha triomfat! CRIST HA RESSUSCITAT!

Perdonau-me si m'he allargat massa, perdonau-me si tal vegada m'he perdut en paraules inútils a l'hora d'expressar que Déu ens parla. Perdonau-me per tanta paraula que tan sols expressa una fe rebuda dels meus pares. De tot el que he dit aquest vespre l'únic que vull que recordeu és que som cristians, que pertanyem a la gran família dels fills de Déu que és l'Església. Que en un món tan complicat com el que ens ha tocat viure hem de donar testimoni valent de l'Evangelí de Jesús. I que enmig d'una societat que sovint es deixa seduir per la temptació del poder i la manipulació, nosaltres batiats hem de ser capaços de viure com va viure Jesús, que passà pel món fent el bé.

Que les nostres celebracions de la Passió, la Mort i la Resurrecció de Jesús, els nostres actes litúrgics i de pietat, que les nostres processons siguin expressió sentida de la nostra fe. Que quan compartim l'Eucaristia d'aquests dies, que quan participem dels actes populars de pietat, que quan com a confreres participem de les processons de la nostra ciutat, tenguem clar que estam comunicant una opció de fe que no es diluirà el Diumenge de Pasqua quan els nostres actes hagin acabat, sinó que es perllongarà durant tot l'any, sabent que en el nostre camí quotidià hi ha molta gent que en silenci de la seva vida està esperant una paraula d'esperança que els retorni la il·lusió, les ganes de viure i sobretot els retorni la dignitat.

Moltes gràcies pel vostre silenci respectuós i per haver-me escoltat. Que aquest mateix silenci i respecte siguin aquests dies trobada amb el Senyor que s'entrega per nosaltres, homes i dones limitats, que l'únic que hem de desitjar és ressuscitar el dia de PASQUA amb el Crist que serà crucificat.

Pare Antoni Cañellas Borràs c. o.